

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **plk. JUDr. Z. P.**, zastoupeného JUDr. Vítem Širokým, advokátem, se sídlem AK Felix a spol., U Nikolajky 5, Praha 5 proti žalovanému **Policejnímu prezidiu ČR**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě na zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ve věci služebního poměru ze dne 9. 6. 2005, č. 322, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2005, č. j. 8 Ca 252/2005 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti výše označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta žaloba, již se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta č. 322 ve věci služebního poměru ze dne 9. 6. 2005, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy hlavního města Prahy č. 6191/2004 ze dne 27. 12. 2004 ve věci propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky (dále jen „PČR“) podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky ve znění platném v posuzovaném období (dále jen „služební zákon“), tedy pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem.

Městský soud v Praze usnesením žalobu odmítl pro opožděnost, neboť stěžovatel nedodržel třicetidenní lhůtu pro podání žaloby, stanovenou v ustanovení § 137 odst. 2 služebního zákona, když nemohl přisvědčit námitce stěžovatele, že ustanovení § 137 odst. 2 služebního zákona nelze na jeho případ aplikovat.

V kasační stížnosti podané dne 6. 1. 2006 a doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 11. 4. 2006 napadá stěžovatel shora uvedené rozhodnutí Městského soudu v Praze, a uplatňuje důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že s napadeným rozhodnutím žalovaného se v žádném případě neztotožnil a má za to, že napadené usnesení Městského soudu v Praze je nezákonné. Podle názoru stěžovatele soud nedostatečně posoudil dotčenou problematiku, aniž by vzal v úvahu širší souvislosti případu. Odvolává se na základní principy právního státu, jimiž je zaručen přístup subjektů k soudu a možnost obhajovat svá práva. Dne 1. 1. 1993 nabyla účinnosti novela zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), kterou bylo zavedeno správní soudnictví, tedy přezkum rozhodnutí orgánů veřejné správy obecnými soudy. V ustanovení § 250m odst. 3 o. s. ř. byla ke dni nabytí účinnosti služebního zákona (1. 9. 1993) stanovena 30-ti denní lhůta pro podání návrhu na přezkum příslušnému soudu, a to ode dne doručení rozhodnutí. Obdobně byla 30-ti denní lhůta pro podání žaloby stanovena také v ustanovení § 137 odst. 2 služebního zákona. K ustanovení § 137 služebního zákona se také vztahovala poznámka pod čarou, která odkazovala na ustanovení § 244 a násl. o. s. ř., zejména na ustanovení § 205l a násl. o. s. ř. Ke dni 1. 1. 2003 však byla novelizována celá pátá část o. s. ř., když rozhodování ve věcech spadajících do této části o. s. ř. bylo převedeno do pravomoci správních soudů. Účinnosti nabyt také soudní řád správní, který v ustanovení § 72 odst. 1 stanoví lhůtu dvou měsíců od doručení rozhodnutí. Stěžovatel z toho vyvozuje, že lhůta stanovená v ustanovení § 137 odst. 2 služebního zákona je od okamžiku účinnosti s. ř. s. na jeho případ neaplikovatelná. Z poznámky pod čarou je podle jeho názoru zřejmé, že lhůta uvedená ve služebním zákoně není lhůtou speciální, ale že se naopak vztahovala k ustanovení o. s. ř. platného v té době. Užití zásady „*lex specialis derogat legi generali*“ není podle názoru stěžovatele v tomto případě vhodné. Oproti zásadě „*lex specialis derogat legi generali*“ staví stěžovatel do popředí zásadu „*lex posterior derogat legi priori*“, která je zárukou právní jistoty. Jestliže tedy byla celá pátá část o. s. ř. nahrazena příslušnými ustanoveními s. ř. s., je podle stěžovatele logické, že by se měla na jeho situaci vztahovat dvouměsíční lhůta, stanovená v s. ř. s. Skutečnost, že ustanovení § 137 služebního zákona odkazuje v poznámce pod čarou na již neplatnou právní úpravu, která byla nahrazena příslušnými ustanoveními soudního řádu správního, je podle stěžovatele zjevná. Stěžovatel má proto za to, že i úpravu obsaženou v ustanovení § 137 služebního zákona lze z tohoto důvodu považovat za derogovanou. Stěžovatel sice souhlasí s konstatováním Městského soudu v Praze, že poznámka pod čarou nemá normativní charakter, ale zároveň upozorňuje, že na neplatnou část o. s. ř., a tedy na neexistující procesní postup, odkazuje podle něj celé znění § 137 služebního zákona včetně nadpisu, nikoli jen poznámka pod čarou. Výše uvedená situace vznikla podle názoru stěžovatele chybou v legislativním procesu, kdy zákonodárce opomněl nutnost změny lhůty ve služebním zákoně, neboť není žádného důvodu, proč by se na osoby, na něž se služební zákon vztahuje, měla vztahovat kratší lhůta, než na osoby, které služebnímu zákonu nepodléhají. Tím došlo podle stěžovatele k významnému zásahu do práv těchto osob. Argumentace městského soudu se proto jeví stěžovateli jako nedostatečná, když soud ignoroval zřejmou provázanost ustanovení služebního zákona a zrušené části o. s. ř. Tato úvaha je podle stěžovatele navíc podepřena skutečností, že nový

služební zákon č. 361/2003 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2006, již v § 196 stanoví lhůtu pro podání návrhu na přezkum rozhodnutí k příslušnému soudu v délce 60 dní. V tom vidí stěžovatel záměr zákonodárce napravit protiústavní situaci, kdy služební zákon č. 186/1992 Sb. obsahoval intemporální konflikt odkazu na derogovanou právní normu. Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává též čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterých se každý může v podmínkách svrchovaného, jednotného a demokratického státu domáhat stanoveným postupem práva u nezávislého a nestranného soudu. Podle mínění stěžovatele bylo toto právo na spravedlivý proces porušeno ryze formalistickým přístupem Městského soudu v Praze, který postupoval neuváženě a bez ohledu na nutnost komplexního rozboru daného problému, který měl za následek porušení základních zásad právního státu a právní jistoty. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu č. I. ÚS 573/03, dle kterého je „*v době častých, podstatných proměn práva nutno vykládat intemporální konflikty starého a nového práva tak, aby bylo účastníkům řízení umožněno realizovat jejich procesní práva, a nikoliv aby realizace těchto práv byla nadměrně, v důsledku formalistického postupu obecných soudů zatížena*“. Podle názoru stěžovatele je uvedený nález Ústavního soudu jasně aplikovatelný na daný případ. Stěžovatel také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 2 As 19/2003, podle něhož platí: „*jestliže zákonná úprava umožňuje různé způsoby interpretace, je nutno vždy zvolit výklad šetřící základní práva a svobody (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR). Existují-li rozdílné právní názory na délku lhůty k podání žaloby k soudu, je třeba dát přednost delší lhůtě, neboť takový výklad vyšší měrou zaručuje právo na spravedlivý proces*“. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti ze dne 23. 2. 2006, které bylo soudu doručeno dne 24. 1. 2006, stěžovatel z důvodu, změny ve funkci policejního prezidenta (genpor. JUDr. J. K. nahrazen plk. Mgr. V. H.), příslušně upravil s ohledem na princip procesního nástupnictví označení žalovaného účastníka řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ačkoli stěžovatel jako den podání žaloby uvádí datum 10. 8. 2005, z otisku soudního razítka vyplývá, že žaloba byla soudu doručena až 15. 8. 2005. K dalšímu obsahu kasační stížnosti pak žalovaný konstatuje, že služební poměr příslušníků PČR se řídil zákonem č. 186/1992 Sb., který nabyl účinnosti ke dni 1. 7. 1992, a ohledně lhůt k podání žalob se postupovalo podle ustanovení § 250b odst. 1 o. s. ř. Podle § 137 odst. 4 služebního zákona se při přezkoumávání rozhodnutí služebního funkcionáře soudem postupovalo podle o. s. ř., ale lhůta k podání žalob ve věcech dle odst. 1 písm. a) až c) byla stanovena v odst. 2 jako 30-ti denní. Od 1. 1. 2003 pak v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 s. ř. s. platí pro podání žaloby na přezkum těchto rozhodnutí dvouměsíční lhůta, která počíná běžet ode dne, kdy bylo předmětné rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li ovšem zvláštní zákon lhůtu jinou, což však již stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvádí. Tvrzení stěžovatele proto žalovaný považuje za účelové. Dále konstatuje, že poznámky pod čarou nejsou podle ustálené judikatury Ústavního soudu normativní, tj. závaznou součástí zákona. Také neshledává správnou argumentaci stěžovatele, která se opírá o novou právní úpravu, tedy o služební zákon, který v předmětném období ještě nebyl účinný. Proto žalovaný navrhuje kasační stížnost v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítnout.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že dne 28. 12. 2004 bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí ředitele PČR správy hlavního města Prahy č. 6191/2004 ze dne 27. 12. 2004, kterým byl stěžovatel podle §

106 odst. 1 písm. d) služebního zákona propuštěn ze služebního poměru. V odůvodnění rozhodnutí policejního orgánu prvního stupně je uvedeno, že jednání stěžovatele, které bylo předmětem trestního řízení, jež bylo proti jeho osobě zahájeno dne 5. 4. 2005 pro podezření ze spáchání trestných činů zneužití pravomoci veřejného činitele a zasahování do nezávislosti soudu, bylo ředitelem PČR posouzeno jako úmyslné porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem, čímž byly dány důvody pro jeho propuštění ze služebního poměru ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 10. 1. 2005 odvolání. Toto bylo rozhodnutím policejního prezidenta č. 322 ze dne 9. 6. 2005 po předchozím projednání v poradní komisi zamítnuto. Stěžovateli pak bylo předmětné rozhodnutí doručeno dne 13. 6. 2005. Jednání stěžovatele je v tomto rozhodnutí hodnoceno jako nečestné, neukázněné a jsoucí v rozporu s morálními požadavky, které jsou kladeny na policisty v ozbrojeném sboru, neboť v něm je vyžadována vyšší úroveň odpovědnosti a sebekázně. Stěžovatel od samého počátku trestního řízení popírá, že by se jednání uvedeného v protokolu o zahájení trestního řízení dopustil, což podle něj dokazují i výpovědi všech do té doby vyslechnutých svědků. Proto podal stěžovatel dne 10. 8. 2005 k Městskému soudu v Praze správní žalobu, již se domáhal zrušení výše citovaného rozhodnutí. Napadeným usnesením ze dne 23. 12. 2005 pak byla městským soudem žaloba pro opožděnost odmítnuta.

Městský soud v Praze v odůvodnění usnesení uvádí, že k tomu, aby mohl žalobu projednat a rozhodnout o ní, musí být splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Z ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. však vyplývá, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí správního orgánu bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zmeškání této lhůty pak nelze podle ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. prominout. V daném případě směřuje žaloba proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d), a lhůta pro podání návrhu na přezkum tohoto rozhodnutí soudem po vyčerpání opravného prostředku je v souladu se zněním § 137 odst. 1 písm. a) a § 137 odst. 2 služebního zákona třicetidenní. Podle dokladu o doručení založeného ve správním spise bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného doručeno do vlastních rukou žalobce dne 13. 6. 2005, žaloba byla soudu doručena až dne 15. 8. 2005, a z podacího razítka pošty na obálce vyplývá, že k poštovní přepravě byla zásilka odevzdána dne 12. 8. 2005. Podle názoru městského soudu je tak zřejmé, že zákonem stanovená lhůta nebyla zachována. Posledním dnem, kdy mohla být písemnost soudu ve lhůtě odeslána, byla středa 13. 7. 2005. Soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že ustanovení § 137 odst. 2 služebního zákona nelze na daný případ aplikovat, a že žaloba byla podána včas. V poznámce pod čarou je odkaz na ustanovení § 244 a násl. o. s. ř., neboť platnost zákona č. 186/1992 Sb. předcházela době, kdy nabyl účinnosti soudní řád správní a novela o. s. ř., provedená zákonem č. 151/2002 Sb. Od 1. 1. 2003 tak podle Městského soudu v Praze soudní řád správní poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, soudy tedy rozhodují mj. o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy, a v občanském soudním řízení podle nové části páté o. s. ř. se přezkoumávají rozhodnutí správních orgánů vydané v soukromoprávních věcech. Napadené rozhodnutí žalovaného je tak rozhodnutím, které je pod ochranou správního soudnictví, i když poznámka pod čarou v § 137 služebního zákona odkazuje na o. s. ř. Poznámka pod čarou nemá normativní charakter, jde pouze o výkladové pravidlo, které je třeba při změně procesní úpravy vykládat v závislosti na charakteru předmětu řízení. Na základě skutečnosti, že došlo ke změně procesní úpravy uvedené v poznámce pod čarou k ustanovení § 137 služebního zákona nelze tudíž dovozovat, že v jejím důsledku bylo speciální ustanovení o lhůtě k podání žaloby v tomto ustanovení

zrušeno. S ohledem na výše uvedené skutečnosti Městskému soudu v Praze nezbylo, než žalobní návrh jako opožděný odmítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel namítá důvody kasační stížnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především předesílá, že v případě, je-li žaloba odmítnuta, nepřísluší mu v řízení zabývat se otázkami meritorního posouzení. Předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu může být pouze otázka, zda se Městský soud v Praze nedopustil nezákonnosti, odmítl-li žalobu, aniž se jí zabýval věcně [stížnostní důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. S ohledem na skutečnost, že nedodržení lhůty pro podání žaloby ve správním soudnictví nelze prominout, a její marné uplynutí je samo o sobě dostatečným důvodem pro odmítnutí žaloby, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda odmítnutí žaloby městským soudem z důvodů marného uplynutí lhůty pro její podání, bylo po právu.

Nejvyšší správní soud se proto zaměřil především na námitkou stěžovatele, dle které nelze na posuzovaný případ aplikovat ustanovení § 137 odst. 2 služebního zákona, protože je podle jeho názoru zjevné, že zákonodárce opomněl speciální 30-ti denní lhůtu pro podání návrhu na přezkum napadených rozhodnutí soudem upravit a sladit ji po přijetí s. ř. s. s obecnou lhůtou pro podání žaloby ve správním soudnictví, která je stanovena v § 72 odst. 1 s. ř. s. jako dvouměsíční. S tím souvisí i stěžovatelova námitka, že nejen z odkazu v poznámce pod čarou, ale například i z nadpisu ustanovení § 137 služebního zákona je patrné, že toto ustanovení odkazuje na již zrušenou procesní právní úpravu, a je tudíž neaplikovatelné.

Nejvyšší správní soud se s touto námitkou nemohl ztotožnit, protože i ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., tedy z pohledu stěžovatele nová právní úprava, které se dovolává, zakotvuje vedle obecné dvouměsíční lhůty pro podání žaloby také lhůtou stanovenou podle zvláštního zákona. Takto je to ostatně výslovně uvedeno v první větě ustanovení § 72 odst. 1 *in fine*: „Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, „*nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou*.“ Jestliže tedy služební zákon stanoví lhůtu pro podání návrhu na přezkum rozhodnutí ve věci propuštění funkcionáře ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, je nutno považovat tuto lhůtu ve vztahu k obecné lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. jednoznačně za lhůtu speciální. Výše uvedený právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud už ve svém rozsudku č. j. 7 As 55/2003 ze dne 27. 10. 2004, kde s odkazem na ustálenou judikaturu Ústavního soudu (např. nálezy č. III. ÚS 277/96 nebo II. ÚS 485/98) zdůraznil, že poznámky pod čarou nemají normativní charakter, a nejsou tedy závaznou součástí pravidla chování, ale jen legislativní pomůckou (v případě ust. § 137 odst. 2 služebního zákona jde o odkaz na obecný procesněprávní předpis). Vzniknou-li proto v tomto důsledku výkladové problémy, pak je rozhodující vlastní pravidlo chování, vyjádřené

přímo v konkrétním ustanovení předmětného zákona, nikoli to, co je uvedeno v poznámce pod čarou. V tomto ohledu tedy Nejvyšší správní soud dává za pravdu Městskému soudu v Praze, a uzavírá tak, že nelze mít pochyb o tom, že služební zákon je ve vztahu k s. ř. s. zvláštním předpisem. Dle názoru Nejvyššího správního soudu měl stěžovatel povinnost uplatnit žalobu u příslušného soudu ve lhůtě 30-ti dnů od doručení napadeného rozhodnutí, stanovené ve zvláštním zákoně, neboť na posuzovaný případ zcela dopadá výkladové pravidlo „*lex specialis derogat legi generali*“, tj. povinnost chovat se podle zvláštní právní normy stejné právní síly, jež má přednost před úpravou obecnou, a to i tehdy, je-li obecná norma normou pozdější.

Ohledně stěžovatelem namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 19/2003 ze dne 14. 8. 2003 je třeba konstatovat, že ačkoli je v dané věci řešená problematika velmi podobná, na případ stěžovatele nedopadá. V tehdy posuzované věci nebyl účastník řízení propuštěn ze služebního poměru z důvodu zakotveného v § 106 písm. c) nebo d) služebního zákona, ale z důvodu podle písm. b) téhož ustanovení. Zásadní rozdíl spočívá v tom, že právě pro podání návrhu na přezkum rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru z důvodů podle písm. c) nebo d) stanoví služební zákon explicitně lhůtu 30 dní (viz ust. § 137 odst. 1 a 2 citovaného zákona). Jde tedy o dva stanovené zákonné důvody propuštění ze služebního poměru, na něž se vztahuje speciální lhůta. Podle písmene c) je tímto důvodem propuštění policisty, když „*je podle závěrů služebního hodnocení nezpůsobilý vykonávat jakoukoliv funkci v policii*“, a podle písmene d) pak proto, že „*porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie*“.

K namítané nejednotnosti v právní úpravě, která je důsledkem chyby v legislativním procesu a dovolávání se úmyslu zákonodárce Nejvyšší správní soud uvádí, že mu nepřísluší dovozovat úmysl zákonodárce, a rozhodovat v tomto důsledku v rozporu s tím, jak zní litera zákona. Výklad právních norem podle úmyslu zákonodárce, tedy výklad tzv. historický, je z hlediska právní teorie možno použít pouze jako výklad pomocný, který je třeba konfrontovat s výkladem provedeným ostatními interpretačními metodami. Jde totiž o výklad nejméně spolehlivý. „*Není tedy rozhodné, co zákonodárce chtěl vyjádřit, ale to, co vyjádřil, tj. to, co lze ze slov zákona vyčíst.*“ [in: Viktor Knapp, Teorie práva, C.H. Beck, Praha, 1995, str. 171]. Nejvyšší správní soud je totiž stejně jako soudy obecné vázán zákonem ve znění platném a účinném v době, kdy bylo vydáno jím přezkoumávané rozhodnutí. Ze stejného důvodu nemůže Nejvyšší správní soud brát zřetel na námitku stěžovatele, v níž argumentuje novou právní úpravou, která však v posuzovaném období ještě nebyla účinná.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že Městský soud v Praze se nedopustil vytýkané nezákonnosti, odmítl-li žalobu, aniž se jí zabýval věcně. Kasační stížnost proto není důvodná, a Nejvyšší správní soud ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když stěžovateli, který ve věci neměl úspěch, nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. listopadu 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu